

KURENT

Izhaja 1. in 16. vsakega meseca.

Naročnina znaša do konca tekočega leta 10 K ter se pošilja na upravništvo „Kurenta“, Stari trg 19. — Rokopise sprejema uredništvo „Kurenta“ v Križevniški ulici 9.

Posamezna številka stane 1 krono.

Leto I.

V Ljubljani, dne 16. avgusta 1918.

Št. 2.

Novi ministrski predsednik.

[Risal Maksim Gaspari.]

„Avstrija bo svojo misijo dosegla le tedaj, če postane vsem svojim narodom prava domovina.“

„Ta cilj pa doseže le, če se bo vedno zavedala, da je v vrednosti nemškega naroda pravir njene kulturne sile.“

„V gorskem zakotju.“

Nekateri — rekel bi — gospodje ne vedo, pa bi lahko vedeli in bi pravzaprav morali vedeti, pa menda niti ne marajo vedeti. Rajši vztrajajo v stanju krivice in pišejo ocene, v žepe si bašejo srebrnjake, za vsako vrsto pet vinarjev, morebiti celo več, začeta vrsta jim šteje kar za celo, in jih ne peče vest, ko si grmadijo posvetnega blagostanja, zapravljajo pa večne zaklade.

O, pravim, premislite svoje početje.

Lehko je pisati oceno: Junak je tak in tak, zakaj je tak, zakaj ni tak? — In očitati in grajati in se zmrdovali nad pisateljem — po pet vinarjev za vrstico ali še draže. Toda premislite posledice: občinstvo se plaši, kaj se ne bi, žal mu je soldov, da bi kupovalo zvrženo knjigo, založnik pa me gleda postrani, komaj da odzdravi z enim edinim prstom, ko mu spodobno izkažem čast. Ali menite, da je to prijetno?

Saj človek ni konjač in ne želi gospodom nagobčnika. Nasprotno — živila svobodna kritika! In če je visoki njen poklic, da grize, naj le grize! Ali grize naj pravega!

Okusi so različni. Vsakomur torej prosto, ali mu godi junak moje povesti ali ne. Saj morebiti niti meni ne ugaja. Toda komur ne prija junak, lepo ga prosim, naj stresè svoj žolč nad junakom in ne nad mano. Naj prizanese meni in mi ne bo mar, če junaka makar öpljuje in po golem našeška, in to pred cerkvijo in vpričo deklet.

Ne tajim — pisatelj je pisatelj. Ali povest je povest in junak je junak. Vse vkupe pa je takorekoč v božjih rokah.

Ná primer: Pričel sem povest. Junaku povesti sem namenil ves blagor tega in onega sveta. Zasnubil in poročil naj bi izvoljenko svojega srca in v srečnem zakonu uspešno in v božjem strahu priredil in vzgojil štiri sinove po imenu Stanka, Izidorja, Ambroža in Volkašina; prvi bi izbral častiti stan mašnika, drugi bi postal kmetovalec, tretji sodnik ali pa tudi jezični dohtar, kar bi ga bolj veselilo, četrti pa cesarski oficir; njih ugled med svetom bi spletal zarjo slave junaku očetu okoli osivele glave. Tri prste kvišku: taki so bili plemeniti moji nameni!

Pa se zgodi, da se loti junaka dan pred poroko globoka otožnost, stisne mu samokres v roko — plenk, pok! — brezčutna svinčenka konča nadebudno življenje.

Pa je podpisani navzlic plemenitim svojim namenom na cedilu z obupano nevesto in četverno nameravano deco.

In imej skrb zanje!

Nevesto za silo še preskrbiš. Tako ali tako. Ali za deco vprašam — kako naj deca utemeljuje dejanja in nehanja usodepolnega svojega življenja brez očeta,

brez zakona, brez rojstva? Jaz pa naj bodem kritiki zanj odgovoren? Nemogoče!

Ne vem, ali sem stvar razložil dovolj jasno. Rad bi namreč prepričal, da pisatelj ni vsegamogočni gospodar sveta in usode in da osebe njegove povesti niso zgolj mrtva igrača njegovih rok, ampak imajo svoje lastno življenje, svojo voljo in svoje muhe.

Takoj skraja, ko jih postaviš na pozorišče, takoj skraja — ne rečem — te še nekoliko spoštujejo, da se sučejo po tvojih očetovskih ukazih in govore, kakršne jih učiš besede. Toda čim jim količkaj dorastejo peroti, zbogom četrta božja zapoved! Ti pa stojiš, kakor koklja ob bajaranju in si ne veš pomoči.

Tako je, ljubi gospodiči!

Kako zgljedno sem si bil zasnoval povest „V gorskem zakotju“!

Mladenič ljubi mladenko in narobe ona njega. Obojestranski starši blagoslavljajo nameravano zvezo in za šalo in kratek čas skrbi vaški oštir. Da pa ni povesti prekmalu konec, mora mladenič pred poroko še najprej za tri leta v vojake, odkoder se, čim poteče čas, vrne venčan s slavo kot titularni vicedesetnik. Njegovo svatbo počasti potem tudi gospod narednik in z navdušenimi živio in hura klici se povest lepo vzpodbudno završi.

Takšen je bil moj načrt. In tako lepi, blagi, Bogu ljubi in ljudem so bili moji naklepi, da ne bi mogli boljši biti niti s privoljenjem samega presvetlega knežješkofijskega ordinarijata in tiskani v dvorni in državni tiskarnici. Hvaležen bi bil lahko junak za namenjeno mu usodo in bi ne bilo čudo, ako bi še na smrtni postelji blagoslavljaj preblagorodnega gospoda pisatelja, to je podpisanega, in se ga primerno spominjal v oporoki.

Ali kaj, ko ti lastna deca ni pokorna!

To pa je tisto, kar trobentam in bi rad dopovedal. Da oseba, ki jo pisatelj ustvari in ji je duševni oče, ako jo ustvari tako, da ima v sebi življensko silo, da je iz mesa in krvi — kakor govore kritiki — da taka oseba, pravim, potem tudi res živi svoje življenje, hodi svojo pot in se za pisatelja, svojega stvarnika, toliko briga, kakor za kukca v blatu. Mar je to malo hudo? Toda je res.

Svojega junaka, mladeniča v gorskem zakotju — z najskrajnejšimi vrlinami telesa in duha sem ga bil opremil, lepo dušo mu vdahnil v prikupno vnianjost. Tak je bil: bandero bi bil lahko nosil pri procesijah, lastno hčer bi mu bil privoščil za ženo. Radost ga je bilo gledati, ravnega ko smreko, trdnega ko hrast, ogorele polti, dehteče po gozdnem resju, iskrih oči, šegavih brčic, krepkih belih zob . . . In pa pogumen koder mu je izpod klobuka visel v čelo.

Da, koder.

Oj, koder!

Edino, kar bi se mi dalo očitati, bi bil ta koder.

Pa glejte, baš kodra mi ni očital nijeden kritik!

Vse so mi oponesli: nedoslednost, omahljivost, ne-nravnost, celo podvratnost in izdajalstvo — očitke, ki vobče morebiti niso neopravičeni, toda sigurno ne gredo na moj rovaš. Le kodra, ki v njem res tiči kos moje krivde, le kodra se ni spomnila nobena kritika.

Saj zle misli nisem gojil v svojih nedrijih, ko sem mu naklonil pogumni koder. Naj bo, sem dejal, naj ima poleg splošne telesne lepote še posebni kras mladega moža, koder v čelo. Koder zasukan v čelo je slikovita reč, vseč je ženstvu, pa ga nosijo tudi resni ljudje, celo doktorji. Zakaj mu torej ne bi bil privoščil pogumnega kodra, saj je bil vendar moj junak in sva si bila v tesnem medsebojnem razmerju.

Pa menda ni bilo prav. Čim dalje premišljuje, bolj se mi zdi: baš ta koder je obrnil dogodke na pota daleč stran od mojih blagih namenov. Tako včasih malenkosti ravnajo usodo.

Drugo poglavje svojega „Gorskega zakotja“ sem bil zasnoval v gostilnici . . . Častiti bralci ljubijo prizore v gostilnici; gostilniški vzduh je dramatičnejši od salonskega, tudi govorica je krepkejša, še kaka šaljiva lahko kane vmes. Brez gostilne mi skoro ne kaže povesti. Toda pomni seveda: vse v dostojnih mejah in brez škode za dušo.

Med fantini gorskega zakotja je v gostilni drugoga poglavja kajpak kateri, ki pije preko žeje in potem rogovili: Demon alkohola žal še ni docela zatrt v mili naši domovini. Toda moj junak, dični mladenič, z vljudno besedo rogovileža posvari. Z vzpodbudnimi prilikami in zgledi mu razloži zavrženost pijanega njegovega početja. In glej, pomiri ga in spokori! Ko odzveni Zdravo Marijo, zapoje vsi vkupe v najlepšem prijateljstvu spodobno pesem za slovo, krčmar zapre gostilno in vsi se razidejo spat, Tako sem imel v splošnih potezah lepo čedno zasnovano drugo poglavje svoje povesti.

Krčmarju je ime Kiselca, kar je jako šaljivo, zlasti ko ne toči kislega cvička, ampak sladko rebuljo, v prid zdravju mešano z vodo. Onega rogovileža s prekmerno žejo bi pa klicali za Anžurjevega Anžeta, rdečelas bi bil in enook, zato da bi pijani njegov nastop vplival tem odurneje. Pa bi se zgodilo, da mu krčmar Kiselca natoči polič in se zmoti in pozabi vodo, Anžurju rebulja v glavo, zabavljica z jezika: „Smrkovci, spat!“ Opozarjam na zanimivo narodopisno podrobnost: starejši fantini radi gonijo mlajše spat, nazivljajoč jih smrkovce.

Prizadeta mladina seveda ugovarja. Bliskajo se oči, frčé ostre besede in póložaj je tak, da previdni oče Kiselca hiti pobirati z mize posodo in skrivaj napodi pastirja po žandarje.

Tačas pa bi se dvignil moj junak. Z blago kretnjo bi stegnil roko in izjavil: „Dragi moji poslušalci, mili mi prijatelji in tovariši! . . .“

Tako sem napeljal, tako hotel — pri moji veri in vesti!

Pa ni šlo.

Zakaj ni šlo?

Ker on ni hotel. Moj junak ni hotel, mladenič iz gorskega zakotja.

Potemtakem torej nisem jaz tisti.

Otroci.

Risal France Podrekar.

„Moja mama je več kot za glavo večja od tvoje!“

„Zato pa je moja več kot za en trebuh debelejša!“

Nisem ovadah — jaz ne! In ne črnim nikogar. Toda tako je. Poudarjam zgolj dejstvo, Bog varuj pa, da bi koga obsojal.

Nasprotno!

Ko reč premišljuje, iščem skritih virov junakove volje in sledim zagonetnim koreninam njegovih dejanj, zdi se mi, da ga razumevam. Kdor pa razumeva, ta odpušča.

Rekel naj bi bil junak: „Dragi moji poslušalci, mili mi prijatelji in tovariši!“

Ali ko mu je pogumni koder izpod klobuka visel v čelo!

Usodni koder. Nesrečni koder!

Ko ga v duhu gledam pred sabo, svojega mladega, brdkega junaka s pogumnim kodrom na čelu, mi je skoro jasno, da mu ni šla iz ust namenjena mireča beseda. S kodrom na čelu pa da bi izpregovoril: „Dragi moji poslušalci, mili mi prijatelji in tovariši . . .“ naka! ni hotel in ni hotel.

In ni hotel, ker ni mogel.

Brez kodra bi šlo gladko. Saj niso napačne te besede: „Dragi moji poslušalci, mili mi prijatelji in tovariši“; kolikokrat jih kateri izpregovori in mu ne pade krona s temena. Le fant s kodrom — ta jim ni bil kos.

Prosil sem ga, rottil, pestil — zastonj!

Vstal je pač izza mize, kakor je bilo v mojem načrtu, dvignil je tudi še roko, malo preodločno sicer po mojem občutku, toda naj bi bilo. Pa mu je smelo kukal izpod klobuka pogumni koder in ni mu šel preko ograje belih njegovih zob miroljubni moj ogovor. Ampak z gorečo kretnjo je pokazal na zariplega Anžurjevega in mu zabrusil v lice: „Pobalin, besedo nazaj!“

Razmere so bile močnejše od mene, zmagal je koder. Tisti hip že ni bilo več pomoči — tepež je bil neizogiben. Pisatelj si umiva roke. Zakaj jasno je, če je neizogiben tepež, pisatelj ne more opisovati šmarnic. Tako je nanoslo, da so želi batine, kjer sem sejal ljubezen.

Takrat pa se mi je izmuznil junak iz rok za vselej, da ga več nisem dobil v oblast.

Mislil sem, da mu bom ljubeči oče, otroku svojega duha — do zadnjega dihleja, da ga bo vodila in branila večča in skrbna moja roka. Na, pa se je lehkomišeln otresel za vselej mojega varstva, da mu nisem bil več začetnik njegovih dni in mojster, ampak ne dosti več nego najet životopisec.

Kar je sledilo, je kratko, pa žalostno.

Da sem ga namenil za tri leta v vojake, sem že povedal. Tako sem ukrenil prvič, ker cesarju treba vojakov, drugič da povesti ni prekmalu konec.

Ali obrnilo se je drugače. Nesrečni koder ta pogumni! Nele da je junaku gorskega zakotja prevrgel нрав na bojovito plat in tako zakrivil tepež, ampak je tudi Anžurjevega Anžeta in njegove pristaše, svetoduške fantine, bodel v oči, da niso po nikomur tako udrihali, kakor baš po mojem junaku. Srečno so mu zlomili piščal, skvarili nogo.

Zdaj je bil kruljav. Zaroka se je seveda razdrla, kako pa drugače. In ni bil fant pod milim nebom za

drugo rabo nego za krojača — taka je pač usoda kruljavih od pravekov sem.

V gorskem zakotju dosihdob ni bilo kruljavega in zato tudi ne krojača. Po uk mu je torej bilo treba v mesto. Mestni tlak je polzek. Dobila sta ga v kremplje slaba družčina in brezbožno časopisje. Zaman so zdaj solzé! Postal je rdečkar.

Nisem imel moči, da bi ga zavrnil s te poti. Usoda mu je bila podpisana in zapečatená, odkar se mi je bil prvič uprl pogubonosni pogumni koder. Moja volja, moje želje niso več štele. Drugače veste, da ne bi bil postal, kar je postal: rdečkar!

Pravzaprav niti ne vem, kdo ali kaj so rdečkarji. Ali so stranka, ali so posebna vrsta postrežčkov; ali imajo program, ali le tarifo in kaj hočejo. To odkritosrčno priznavam.

In naravnost povedano: kar potem govoranči kruljavi junak in je gospodom kritikom posebno v spotiko — o samogoltnem kapitalizmu, o pravicah proletarijata, o večnem miru in kaj vem še o čem, tega sploh ne razumem. Take stvari stoje pač v gotove vrste listih in knjižurah, jaz se nisem nikdar pečal z njimi. Jaz nisem odgovoren zanje. Jaz ne!

Če otrok ponečedi hlačke, mar boš očetu dajal šibe? Mar naj hodi oče kadar in kamor bi bilo treba detetu?

No torej!

Zato pravim, junaka primite, junaka držite, ne mene!

Recimo, junak je kradel. Mar naj mene zanj zapro? Če je pijanec, mar se naj meni skrotoniči pamet, da bom gledal miši po stenah in hudobca pod mizo? On je oženjen; mar sem zato jaz zavezan v prehrano njegove družine in v druge zakonske dolžnosti?

Bodite pametni, gospodje kritiki, bodite pravični!

O poboljševalnicah toliko govore in njih sedanjih uspehih; prosim, vteknite ga v poboljševalnico junaka! Moj blagoslov z njim, od srca mu želim, da se izpreobrne in postane koristen član človeške družbe.

Ali zase prosim miru.

Stvar je kočljiva!

Če je junak prekucuh, vendar nisem prekucuh jaz — jaz, ki sem, ne da bi se bahal, podpisal, ne povem koliko, vojnega posojila.

Nerad to omenjam.

Toda razmere so izredne. In bi se lahko pripetilo, da vsled takih-le kritik namesto junaka pridem pred porotnike jaz. Tega menda vendar ne želite, gospodje — ne bi bilo slovansko!

Vračunal se je.

„Ko ste z doto vaše žene poplačali vse dolgove, ali vam je še kaj ostalo?“ „Da — žena.“

Zmernost.

Pijanec (ženi, ki mu je porodila trojčke): „No, vidiš . . . meni pa vedno pridiguješ zmernost!“

Kurentu.

Vstani narod, poj veselo,
Kurent prišel je v deželo —
pesmi belokranjskih bard! —
Z gosli v roki, nič ne vpraša,
kaj je glad, po čem je kaša,
kje se kruh dobi brez kart.

Prišel k nam ni v februarji;
zdaj v avgustu je s komarji
prišel s cepci — poka, pik!
Da vesela bode žetev,
zaprša se v kašči mletev,
gosli je njegovih trik.

Krušne karte, druge razne,
upi in obljuje prazne —
Z Bogom Seidler, Stürgkh, Hudič!
Kurent, naš pobratim, zdravo,
daj zasviraj! V levo, pravo
dvigni vmes satire bič!

Pesem poj, zapoj od kraja —
Jugoslavija prihaja,
vstaja dan, zašla je noč!

Daj, le bij, le bij na strune,
in krvi, kosti presune
naj nas nje svobode moč!

V pravem koncu nosi glavo,
nam bo sviral na zabavo
pesmi, ki mu daj jih čas;
zdaj preproste, zdaj umetne,
pesmi z Dunaja zajetne
spremljal bo mu jezen bas . . .

Pajek marsikomu prede
glad, ta čaka iz zasede —
hajd s cigani v temni log!
Pesem glasna, zlata volja,
družba to je še najboljša —
drugo k vragu, v kozji rog! —

Kje prešerni zdaj so časi,
ko smo pevali na vasi,
pili trt ognjeni sok?
Kurent, ti ob težki uri
zdaj nam kaj zatrubaduri
od deklet in mehkih rok! —

Ferdo Plemič:

Pravljice za odrasle.

3. O vreči krompirja.

Nekoč je bila vreča krompirja in ležala je pri kmetu Jerneju v kašči in zanj ni vedel nihče in bi tudi nihče ne zvedel in nihče o nji ne pravil pravljič, da niso prišli čudni časi v deželo.

Prišli so torej čudni časi v deveto deželo in tedaj je bilo tako, da nisi vedel, je li smeš reči bratu brat, ali kako drugače. V teh časih je prišel h kmetu Jerneju gospod Azma, ki je bil velik pred ljudmi, a majhen pred Bogom. In gospod Azma reče:

„Kmet Jernej, imaš li kakšno vrečo krompirja?“

In kmet Jernej reče:

„Imam jo gospod, tam v kašči leži še ena.“

In gospod Azma reče:

„Prodaj jo meni, kmet Jernej, pest srebrnjakov ti dam zanj, zato ker si ti in zato ker sem hudo lačen.“

„Naj pa bo, prodam ti jo za to ceno,“ reče kmet Jernej, pa je bila kupčija sklenjena.

Gospod Azma pa ni bil lačen in krompirja sploh ni jedel, ker je bil pretežak za njegov želodec. Ko ima torej vrečo krompirja, gre k svojemu prijatelju gospodu Dizmi in mu reče:

„Čujte Dizma, vrečo krompirja imam, če jo hočete, vam jo prodam.“

„Cena?“ vpraša gospod Dizma.

„Dve pesti srebrnjakov,“ reče Azma.

„Dobro,“ reče Dizma, „vreča je moja.“

A tudi gospod Dizma ni jedel krompirja, temveč gre h gospodu Kozmi in mu ponudi vrečo za tri pesti srebrnjakov in gospod Kozma jo je kupil. Ker pa ni maral za krompir, proda vrečo gospodu Rizmi za štiri pesti srebrnjakov. Gospod Rizma krompirja sam ni rabil, ter je vrečo prodal gospodu Šizmi za pet pesti srebrnjakov. Gospod Šizma ni imel niti pojma, kakšna žival je krompir, zato je vrečo prodal takoj gospodu Uzmi za šest pesti srebrnjakov. Gospod Uzma ni vreče niti odprl, ker je že nekam čudno dehtelo iz nje, pa

jo je zato prodal gospodu Žizmi za osem pesti srebrnjakov.

Gospod Žizma je slednjič našel nekoga, ki je bil res zelo lačen in bi jedel krompir tudi o Veliki noči, če bi ga imel. Bil je to revež Pantaleon. K njemu pride gospod Žizma, pa mu reče:

„Glejte gospod Pantaleon, vrečo krompirja imam na razpolago. Seveda malce drag je, ali kaj naj rečem. Časi so taki, saj veste. Petnajst pesti srebrnjakov mi boste dali zanjo. Prepričani bodite, da pri tem nič ne zaslužim, še na izgubi sem, ali ker ste ravno vi . . . . . Sicer pa hitro se odločite, ker imam še drugega kupca. Saj veste, dandanes . . . . .“

Iz političnih dnevnikov.

Neki češki dnevnik je objavil ta-le članek: „Vsa modrost avstrijske vlade se da označiti z besedami: Zaplenjeno.“

Dober odgovor.

Starejša gospodična: „Jaz ne sprejemem v stanovanje gospodične, ki ima ženina!“

Mlajša gospodična: „No, potem si pa poiščite sebi podobno, ta ga gotovo ne bo imela!“

Previsoko cenjena.

— „Pomisli, Jela, baron je rekel, da me ceni zelo visoko!“

— „No, saj to je vendar prav laskavo!“

— „Meni se je tudi zdelo, toda nato je pristavil: „Tako približno trideset!! Ali ni to nesramnost?“

Pavel Scheerbart:

Jean Baptiste v galošah.

Bil le eden najspretnjših vlomilcev v Rio de Janeiro. Imenovali so ga vedno le Jean Baptiste. In njegovi gumijevi čevlji so povzročali strah — kakor strupene kače. Imel je rdeče lase in prijazne, modre oči. Poleg tega pa zelo goste obrvi in naprej štrlečo brado. Neke tople poletne noči je vlomil zopet enkrat v banko za trgovino in industrijo. Ključavnice in zapahi so se razleteli pred njim kakor pred čarovnikom. In Jean Baptiste je prišel v notranjost bančnega poslopja — v galošah . . .

Medtem je ne daleč od mesta dejanja pisal profesor Skopec zadnje stavke članka, v katerem poroča o današnjem stališču potresnih raziskavanj ter prihaja do sledečega zaključka:

„Do danes,“ pravi Skopec v svojem članku, „še nimamo razlage o vzrokih potresa. Smatrati notranjost

In Pantaleon se je takoj odločil, ker doma so mu stradali otroci. Gre tedaj tja in proda vse svoje in doloži še svojo srajco in prinese gospodu Žizmi petnajst pesti srebrnjakov. Ali srečen je bil, ker sedaj je bil krompir njegov, in zahvalil se je gospodu Žizmi s solzami v očeh, ker rešil ga je bil gladne smrti.

In tako se je vse dobro izteklo.

Ker se je pa zgodilo to v deveti deželi, kjer vedo ceniti prave kreposti, so bili gospodje Azma, Dizma, Kozma, Rizma, Šizma, Uzma in Žizma javno pohvaljeni kot dobrotniki človeštva.

In kdor te pravljice ne verjame, mu iz srca privoščim, da jo sam kdaj doživi.

Vzorno gospodinjstvo.

Gospa: „Mira, prinesite mi iz omare petrolejsko steklenico z napisom: jesih. V njej mora biti malinov sok . . . toda poduhajte prej!“

Darilo vojnega dobičkarja.

Za slovensko narodno gledišče je daroval 2000 K: „Neimenovani“ v Ljubljani, Slovenski trg št. 32, 1. nadstropje, levo (vrata št. 3). — Velikodušnemu dobrotniku, ki v svoji skromnosti noče, da bi še izvedelo za njegovo ime, izrekamō najprisrčnejšo zahvalo.

Velikodušen.

„Jaz sanjam vsako noč o Vaši hčeri; smem li prositi za njeno roko?“

— „Te Vam ne morem dati, vendar pa smete dalje sanjati o nji.“

zemlje za žarečo tekočo kašo — ne gre več. Mnogi geologi trdijo, da je zemeljsko jedro trdo. Tega pa tudi ne moremo verjeti. Zavzeti srednjo pot, se pravi pravzaprav nič povedati, kar pa naposled ni tako neumno, kakor izgleda. Mi ne vemo, kaj je tu spodaj — to je edino, kar vemo. Kako narašča temperatura v globočini, nam tudi ni znano. Hipotez je tu cela množina. A ena je tako malo zadovoljiva kakor druga. In tako sem prišel, kakor že v začetku povedano, do hipoteze, da so velikanska živa bitja v globočini povzročitelji potresov. Ti nestvori prebivajo morda dve milj, morda celo deset ali sto milj pod zemeljsko skorjo ter tam s svojimi slučajnimi telesnimi kretnjami povzročajo potrese. Na vsak način morajo biti bajni nestvori tu doli. Toda — da opazamo potrese vedno na istih mestih zemeljske površine, nam vsiljuje pre-

Priloga Kurenta.

Leto I.

V Ljubljani, dne 16. avgusta 1918.

Štev. 2.

Kurentov Album.

V založbi „Kurenta“ je izšel, kot nekaj predhodnik lista samega, humoristični almanah „Kurentov album“ s sledečo vsebino:

Uvodna beseda. — Fran Miličenski: Ali bi ali ne . . . ? — F. Golar: Veselje. — Ivan Cankar: Resignacija. — Rado Murnik: Vojna ljubezen. — Junij Brut: Kurja historija. — Ferdo Plemič: O Klanjacijski sreči. — -ba: Vesela elegija ali dohtar Šušteršičeve glorijske konec. — Damir Feigel: Na krivih potih.

„Kurentov album“ je bogato ilustriran ter prinaša sledeče risbe naših najboljših satiričnih in humorističnih risarjev: Maksim Gaspari: Lepšega para na svetu ni . . . — Po sklepu miru z Rusijo. — Ubogi tobakarji. — Pogled v prihodnost.

France Podrekar: Mir? — Novo božanstvo I. 1918. — V dobi pomanjkanja mesa. — Ropar. — Načrt za novo skupino na pročelju ljubljanskega gledališča.

Hinko Smrekar: Kurent. — Srečna Avstrija. — Vsenemški most do Adrije se maje. — Pametna misel. — Zgodnja dunajska birna. — Razvoj človeka ali nazaj k naravi. — Vse zaman! — Cmok-svet in Vsenemec-aneksionist. — Vasovavci sedanjega časa.

Poleg tega ima „Kurentov album“ še celo obilico krajših humoresk in dovtipov, ki jih tu ne moremo posamezno navajati. „Kurentov album“ je prva slovenska edicija te vrste ter smelo trdimo, da še nobeno izdanje pri nas ni vzbudilo toliko zabave in smeha kot ravno ta album. Kdor hoče za nekoliko trenutkov pozabiti moreče skrbi sedanjosti, kdor rabi razvedrila ter se želi zopet enkrat od srca nasmejati, naj ga naroči. Stane 4 krome 20 vinarjev.

Naročnina se pošilja na upravništvo „Kurenta“ v Ljubljani, Stari trg št. 19. (Zvezna tiskarna.)

Tiskovine vseh vrst kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vsporede, tabele, račune, kuverte kakor tudi pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice,

==== računske zaključke ====

in vsa v to stroko spadajoča dela izvršuje ukusno in ceno

Zvezna tiskarna v Ljubljani, Stari trg 19.

V zalogi ima tiskarna tudi vse po najnovejših predpisih izvršene obrazce za slav. občinske urade, aproviz. in cestne odbore, zadruge, gg. trgovce, odvetnike, notarje, gostilničarje itd.

Še ni določeno.

Pestunja pelje v vozičku otroka na lžprehod. Neka dama pride slučajno mimo in ker ji otrok ugaja, vpraša gospodično: „Prosim recite mi, kdo pa je oče tega lepega deteta?“ Pestunja: „Ah, to žalibog še sama ne vem, jutri bo še-le razprava.“

V brivnici.

Pijanec pride k brivcu in reče: „Vi, jaz bi se rad dal obriti, pa sem pijan, ali je kaj zato?“ — „Ne“, pravi brivec, „saj sem jaz tudi pijan.“

Bistroumen vzgojitelj.

Vzgojitelj: „Kako se imenuje morje med Azijo in Evropo?“

Princ (prevrne tintnik).

Vzgojitelj: „Prav dobro, visokost! Črno morje.“

Stava.

Kohn in Mayer sedita v kavarni. Kohn reče: „Ljubi prijatelj Mayer, zadnjič mi je nekdo pokazal čarovnijo, ki je največja, kar sem jih kdaj videl. Jaz lahko izlijem na tebe vrč vode in ti ne boš prav nič moker.“ — „Idi, to je nesmisel“, reče Mayer, „ker to je nemogoče.“ — „Ne govori tako“, reče Kohn, „kajti takoj ti bom dokazal. Staviva za groš!“ In res vsak zastavi groš pri natakarnju, nato vzame Kohn vrč vode in polije vsega Mayerja od nog do glave. „Za božjo voljo“, vpije Mayer ves iz sebe. „Kaj si znorel, saj sem vendar ves moker.“ — „Tako“, reče Kohn, „no, potem sem pa stavo izgubil.“

Priporočamo edino **Jos. Petelinc v Ljubljani, Sv. Petra** : slovensko tvrdko **za vodo 3. hiša levo za šivalne stroje** in njih posamezne dele, olja in igel. — Potrebščine za šivilje, krojače in čevljarje, kakor tudi družega galanterijskega blaga v veliki izbiri ter po solidni ceni vedno v zalogi. — Šivalni stroji vseh sistemov in oprem za rodbinsko in obrtno rabo vedno v zalogi. Večletno jamstvo! Ceniki na razpolago!

UMETNIŠKE RAZGLEDNICE

PISEMSKI PAPIR

ŠOLSKE POTREBŠČINE

MARIJA TIČAR, LJUBLJANA

Domača semena

suhe gobe in druge pridelke
kupi je trgovina s semeni
SEVER & KOMP., preje
PeterLassnik, Ljubljana
Marijin trg.

Nasproti glavne
pošte

Zlatnina - ure - srebrnina
F. Čuden Sin
nasproti glavne pošte v Ljubljani
Prijazna postrežba.

Jadranska banka

Podružnica Ljubljana.

Delniška glavnica: K 20,000.000.—.

Rezerve: okrog K 4,000.000.—.

CENTRALA: Trst.

PODRUŽNICE: Dubrovnik, Dunaj, Kotor, Metkovič,
Opatija, Spljet, Šibenik, Zader.

SPREJEMA: Vloge na knjižice in jih obrestuje po čistih 4⁰/₀.

Vloge na tekoči in žiro račun proti najugodnejšemu obrestovanju.

KUPUJE IN PRODAJA: Devize, valute, vrednostne papirje itd. in srečke c. kr. razredne loterije.

ESKONTIRA: Menice, devize, vrednostne papirje itd.

IZDAJA: Čeke, nakaznice in akreditive na vsa tu- in inozemska mesta.

DAJE PREDUJME: na blago, ležeče v javnih skladiščih.

PREVZEMA: Borzna naročila in jih izvršuje najkulantneje.

Brzozavni naslov: JADRANSKA. Telefon šte. 257.

Listnica uredništva.

„Kurent“ je dosegel rekord med slovenskimi listi. Prva številka je bila v treh dneh razprodana, tako da smo morali natisniti drugo naklado, ki pa je že tudi pošla. Sedaj se tiska v tretjič. Kdor želi imeti ves letnik „Kurenta“, naj ga naroči takoj, ker pozneje prvih številčk morda ne bo več dobiti. Vsled pomanjkanja papirja ga ne moremo tiskati neomejeno število.

Originali v „Kurentu“ objavljenih slik so naprodaj. Risbe, ki so last avtorjev, so veliko večje od reprodukcij in lepo kolorirane. Še raje kot za denar jih zamenjajo gospodje umetniki za živila in drugo blago. Za en kilogram masti ali vrečo krompirja se dobi na primer že zelo lepa slika. Posreduje uredništvo.

Gosp. L. v B.: Vse literarne prispevke, tudi dobre dovtipe, ki jih uredništvo sprejme, honoriramo. Rokopisov ne vračamo.

XXXXXXXXXXXX

Pomirjevalno sredstvo.

Zdravnik: „Torej vaša nervoznost je srečno ozdravljena.“

Pacijent: „Hvala Bogu!“

Zdravnik: „Jaz sem vam koj rekel, da prašek izborno učinkuje.“

Pacijent: „Vaš prašek? Ne! Toda moja tašča je včeraj odpotovala!“

XXXXXXXXXXXX

MAJINJE POKALCO
IN PAFEM

DOBROST
OPRAVO
HOTELSKA
KULIČARNA
KULIČARNA

Izdelovanje umetnih udov

in vse v to stroko spadajoča dela
se priporoča

Stanislav Ponikvar
Ljubljana, Sv. Petra cesta 7.

Feliks Potočnik

Šelenburgova ul. 6, I. nadstr.

Modni atelje za dame in gospode.

Stotam se obračajo in modernizirajo obleke za dame in gospode
:: po najnovejši modi. ::

KINO IDEAL
se priporoča p. n. občinstvu.

Gospodarska zveza

centrala za skupni nakup in prodajo
v Ljubljani

registrovana zadruga z omejeno zavezo.

Stalna zaloga poljedelskih strojev:
motorjev, mlatilnic, viteljev, slamo- in reporeznic, brzoparilnikov, plugov, bran, čistilnikov itd.

Prodaja:

umetnih gnojil, kolonijalnega in specerijskega blaga ter poljskih pridelkov.

Zaloga:

travnih in deteljnih semen, pese, korenja, repe.

Zaloga:

pristnega domačega in gorskega vina, žganja itd.

Lastna izdelovalnica in prekajevalnica klobas. — Lastna zeljarna.

Priporočamo sledeče knjige:

Dr. Ivan Lah: „Dore“. Povest slovenskega dečka iz sedanje vojne. Cena vez.	K 3·50
Milan Pugelj: „Mimo ciljev“. Novele. Vez.	„ 4·50
Cyetko Golar: „Kmečke povesti“. Sedem zanimivih povesti iz kmečkega življenja. Vez.	„ 4·50
Fran Govekar: „Deseti brat“. Ljudska igra v petih dejanjih. Broš.	„ 2—
Jakob Dolinar: „Iz devete dežele“. Predpustna igra o naprednem carju in parlamentu. Broš.	„ —60
Mrs. Hungersdorf: „Snaha“. Roman irske deklice iz najvišjih krogov angleške aristokracije. Broš.	„ 3—
A. W.: „Špijonova usoda“. Detektivski in špijonažni roman, katerega dejanje se vrši v Benetkah, na Dunaju in v slovenskem Primorju. Broš.	„ 3—
Anton Pesek: „Slepa ljubezen“. Ljudska igra s petjem v petih dejanjih. Broš.	„ 2—
A. Sirowyja in A. F. Herd: „Nauk o serviranju“. Pomozna knjiga za praktični in teoretični pouk na nadaljevalnih šolah gostilničarske in hotelirske obrti in za samouke. Vez.	„ 8—
Manica Komanova: „Šopek samotarke“. Zbirka novel. Cena broširani knjigi	K 3·20, vez. „ 4·60
Azov in Teffi: „Humoreske“. Zbirka ruskih humoresk, satir in grotesk. Cena broširani	K 3—, vez. „ 4·50
Abditus: „Problemi malega naroda“. Cena	„ 2—
Kurentov album. Humoristični almanah s slikami	„ 4·20

Pošiljamo te knjige našim naročnikom poštne prosto, če se denar naprej pošlje. Povzetje stane 72 vinarjev in je torej najbolje, če pošljete denar za knjige v naprej.

Na vojne pošte pošiljamo knjige le, če se denar v naprej pošlje, ker poštnih povzeti vojne pošte ne sprejemajo.

Naročite vojakom knjige, dobra knjiga je najboljši prijatelj! Pošljite denar in naznanite naslov, komu in katere knjige naj pošljemo.

Zvezna tiskarna v Ljubljani.

pričanje, da čisti fizikalni zakoni ne morejo biti povzročitelji teh silnih zemeljskih stresljajev; če vzamemo za vzrok potresov velikanske kače, je to veliko naravneje in čisto gotovo še dolgo ne tako fantastično kakor žareče morje tu doli z nekoliko tisoč stopinjami vročine. Več bom povedal v brošuri, v kateri bom sestavil grupirano vsa dejstva, iz kojih moremo sklepati o eksistenci živih bitij v globini zemlje.“

S tem je profesor Skopec sklenil, odposlal članek takoj Splošnim Državnim Poročilom, ki izhajajo v Rio de Janeiro, si v najboljšem razpoloženju zapalil pravo viržinko ter odšel v bližnjo vinarno „V tihi soteski“.

Toda tu je bilo vedno živahno. Skopec je pravil o svojem članku in vsi ljudje so smatrali to idejo za

zločinca skozi okno kleti v predvrt ter hotela tu nevarnega vlomilca zvezati in odpeljati v ječo.

Komaj je Skopec to videl, reče mirno:

„Roke proč! Mož je vlomil po mojem naročilu. Jaz sem hotel le ravnatelju dokazati, da njegov zavod ni varen. Vlom sem mu napovedal. Mož dobi 500 dolarjev nagrade. Tu je denar. Hvala vam, gospod.“

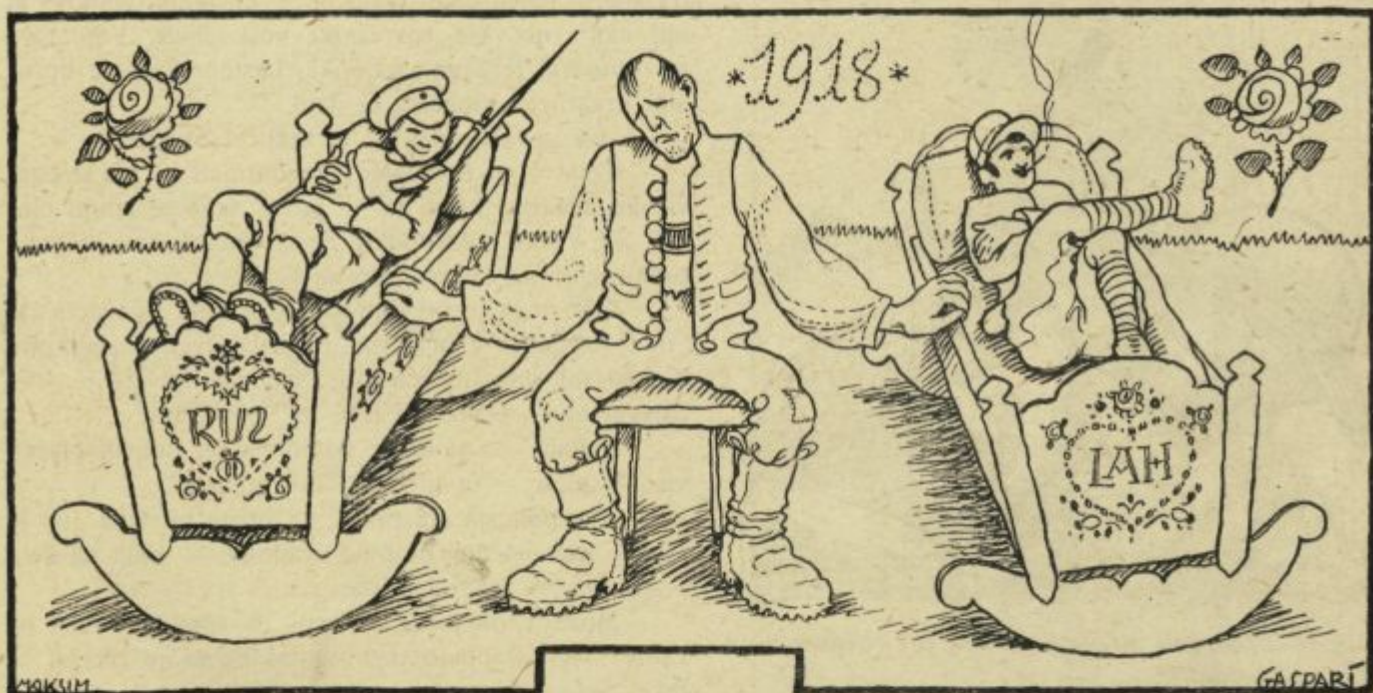
Policaja sta bila tako presenečena, da sta zločinca res izpustila; ta je vzel bankovce — in z enim skokom v galošah je izginil Jean Baptiste v temnem grmovju.

Sedaj pa sta postala policaja divja in sta hotela zvezati Skopca; ta pa pravi mirnodušno:

„No — moram pa še vaju odškodovati. Dobita 500 dolarjev. Vsak izmed vaju! 500!“

Moderna končnica za panje.

Risal Maksim Gaspari.

izvrstno šalo. To pa je spravilo Skopca čisto iz ravnotežja; vedno in vedno je razlagal svojo hipotezo ter je pričel delati zasmehljive opazke na svoje protivnike. Ti so najbolj poudarjali, da rabijo živa bitja vendar vsaj zraka za svoj obstoj; živa bitja brez porabe zraka, to bi bilo proti zakonom narave itd. itd.

No — Skopec ni ostal nikomur nič dolžan, norčeval se je neprestano iz zakonov narave ter pri tem pil — zelo veliko. Ko je šel domov, kar vedel ni, kaj bi iz dobre volje. Zaželel si je prav zanimivega dogodka.

In glej: česar si je želel, ni bilo daleč.

V banki za trgovino in industrijo so slučajno prijeli sicer tako spretnega Jeana Baptista v galošah. Dva uradnika mednarodne tajne policije sta dvignila

Reče in našteje. Policaja postaneta zelo vpljudna. Poslovijo se. Oba odškodovanca vprašata, če naj spremita Skopca domov, ta jima pa odgovori smeje: „Hvala! Nimam nič več pri sebi.“

In lahno žvižgaje gre proti svojemu stanovanju. Jean Baptiste v galošah pa je slišal, da sta ona dva tudi dobila mnogo denarja; splazil se je za njima ter metal kamenčke na nju.

„Ali iščeš prepira?“ vpraša prvi policaj drugega. Tu mu pa zopet prileti kamen v nos.

Odškodovanca sta prišla v hud pretep. In ko je ležal eden na tleh ter ga je drugi trdno držal, je Jean Baptiste v galošah brž segel v žep zmagovalcu ter mu vzel listnico. Sunek v trebuh je vrgel zmagovalca deset korakov proč. Udarec na nos premaganca

je spravil tega popolnoma v nezavest; tudi on je izgubil svoj denar.

In Jean Baptiste je hitel v galošah k Skopčevemu stanovanju. Ko je ta ravno hotel odpreti svoja vežna vrata, je dobil 1000 dolarjev odškodnine nazaj.

„Nenavaden vlomilec!“ pravi profesor.

A vlomilec je že izginil — brzo kot veter — v galošah.

Ko je šel profesor Skopec tri dni po tem dogodku na univerzo, so še ljudje nekam čudno obnašali napram njemu; nekateri so gledali v nebo, drugi v zemljo, zopet drugi po strani, vili roke, večji del se je pa obrnil nazaj.

Skopčev članek je namreč izšel v Splošnih Državnih Poročilih v Rio de Janeiro ter povsod povzročil najživahnejše skimavanje z glavami.

„Kako?“ so jezno izpraševali nekateri profesorji univerze, „ta naj bo še nadalje naš tovariš? Saj on

desetih članov te družbe ter si je preskrbel njihove fotografije.

Zopet tri dni pozneje se je razvedelo po mestu, da je osem članov te družbe prišlo domov s krvavimi nosovi, modrimi očmi, izpahnenimi rokami in raztrganimi površniki. Pravili so, da jih je nekdo, neviden in neslišen, nenadoma napadel.

Tu je rekel Skopec:

„Videti je, da mi pomaga nevaren prijatelj. Vrag vzemi mojo takratno pijanost. Zdi se, da mi v galošah neprestano sledi vlomilec in me čuva v galošah — kakor dober angel varuh v galošah. A mene bodo obsojali zaradi mojega angela varuha...“

Tako je bilo. In obsodba ni odlašala dolgo.

Polijski svetnik se je zgasil pri Skopcu in mu rekel:

„Pregrešili ste se proti zakonom narave. Naravno je, da se vam more tako vse prisoditi. In tako mislimo, da ste si najeli celo vrsto obče nevarnih falotov, ki naj napravijo vaše sovražnike neškodljive. Vrh tega ste obtoženi težkega prestopka. Lastnoročno ste oprostili nevarnega vlomilca in nato...“

„Ne govorite dalje!“ je zaklical Skopec.

Toda to ni pomagalo; nagodrnjali so mu strašno visoke denarne kazni in — poleg tega je moral plačati še velike odškodnine nečlanom. A vse njegovo premoženje ni zadostovalo za to.

Vrh tega je bil radi zasmehovanja prirodnih zakonov izključen z univerze; profesorskega naslova mu ni bilo več dovoljeno nositi. Njegova brošura je bila zaplenjena; s težavo je rešil le 17 izvodov.

Najhujše pa je bilo, da ni mogel policiji plačati visokih glob — in bi moral biti aretiran.

Dva policaja sta prišla, da bi ga odvedla. Tu je planilo pet močnih mož na uradnike — njim na čelu v galošah — Jean Baptiste.

Može varnosti so zvezali in spravili v klet na varno. Jean Baptiste pa, v galošah, se je zarezal in rekel Skopcu:

„Zunaj čaka parnik! Brž z nami v Evropo! Žena in otroci naj pridejo za vami!“

Stresaje z glavo je sledil Skopec močnim postavam.

In sedaj se bliža polagoma vseh šest obrežju Evrope, kjer bodo, kakor upa Skopec, morda ugodneje presojali potresna raziskavanja.

Prev. B. Kozinc.

— „Poslanik grof Švarcin je gotovo zelo dober diplomat?“

— „Kajpada! Ta zna skoro ženijalno prikrivati, da je tepec!“

žali zakone narave. Kako si more kaj takega drzniti profesor prirodnih znanosti? To sega predaleč. To je že...“

Da — sedaj se je govorilo celo marsikaj, kar ni spadalo k stvari. Tudi poslušalcem se ni zdelo vse v skladu; zato je pa bilo razburjenje vedno večje. Osnovala se je proti Skopcu posebna stranka, ki je bila dopoldne še prav velika, pa se je popoldne skrčila, ker ni nikdo hotel mnenja drugega smatrati za resno. Zvečer pa je deset profesorjev ustanovilo društvo za pobijanje, oziroma uničenje profesorja Skopca.

In to se je zvedelo tudi v pristanišču, kjer je Jean Baptiste včasih delal. Ta si je zabeležil naslove

Časošetje.

„Koliko je ura?“ vpraša tujec domačina.

„Dvanajst.“

„Sem mislil, da je že več,“ meni tujec.

„Pri nas ni nikdar več, ker prične potem ura zopet z eno,“ ga podučí domačin.

Pridi . . .

Štiri dolga leta
gospoduje meč,
štiri leta dragi
me ne ljubi več.

Često mi vsled tega
je oko rosilo,
pa srce kameno
ni se omečilo.

Naj te vrag potiplje
ljubček ti nezvesti,
ki si mi povzročil
toliko bolesti!

Pa zakaj? — Mar nisem
te dovolj ljubila,
slednji dan vsaj trikrat
sem vsa tvoja bila.

Tvoja jaz — ti bil si moj,
ko si družil se z menoj.
Čuj, kaj zapuščena te
prosim prav žareče:
daj okusit še enkrat
košček prošle sreče!

Vsaj še enkrat združi se
s tebi srčno vdano
in ohladi milostno
mi želodčno rano!

S tvojim se prihodom
rana brž zaceli,
pridi, skoro pridi,
ljubček: — kruhek beli!

Spominska plošča.

V tej hiši se je rodil slavni pesnik

Martin Krokar.

Po odredbi magistrata.

Navijanje cen.

✠ Risal Arh Smrekar.

Naši politiki.

Risal France Podrekar.

Etbin Kristan, bivši vodja jugoslovanske
socijalno-demokratske stranke.

== Naročajte „Kurenta“. ==

Matija Bahun:

Na pojedini.

„Oh, umetniki ste zares ubožčki,“ je vzdihnila Bogatajeva gospa, široka, bujna blondinka, in svoje mile oči je povzdignila proti stropu. „O domovina, domovina, koliko zahtevaš od svojih sinov!“

Objela je s solznim pogledom mladega, drobnega slikarja, ki je sedel pred njo v tenkem haveloku, prava podoba naše klavnosti.

„Da, da, gospa premilostna, Slovenci smo revčki“, je potrdil slikar. „Talenti umirajo od stradanja, spomnite se Groharja, ali pa ne morejo nikamor vsled nerazumevanja, apatije ali celo direktne antipatije našega rodoljubnega razumništva, ki ne podpira domače umetnosti, temveč meče denar za ničvredne židovske fabrikate.“

„O, uboga mati domovina!“ je zaječala debela gospa in po njenem rožnem licu je pritekla solza. Hitro je soplja, da so se ji napenjale bohotne prsi in je škripal divan pod njenim mehkim, razvaljenim telesom.

„In vi že niste teden dni nič gorkega jedli? In kam hodite spat?“ je prašala z usmiljenim glasom, ki se je kar topil v solzah, in se je slikar bal, da ne bi zadela kap dobre gospe.

„O premilostna, nič se vznemirjajte, jaz sem tega že vajen. Zgodilo se je že, da včasih sploh jesti nisem hotel, to se pravi, nisem mogel. Veste, želodec ne prenese“ — je razkladal slikar. — Koliko mi bo neki dala ta gospa za sliko? Bogata je in dobra tudi, da bi se kmalu raztajala od dobrote kakor maslo na solncu, je nato pomislil.

„Vidite, to je še dobro, gospod, in da le neobolite, moj Bog, kaj bi bilo potem z vami?“ Gospa ni nehala pomilovati slikarja, ki bi bil pa že rad sklenil z gospo, da bi skočil v to ali ono restavracijo, ker je bil lačen. Zato je izkušal napeljati pogovor na sliko:

„Veste, premilostna, človek dela in takrat je naj-srečnejši. Jaz n. pr. ko sem slikal tole, vidite, tam je podoba, sem čisto pozabil na vse, na žejo, mraz.“

„Oh, gospod, kako ste vi idealni! Da, takih mož potrebuje naša uboga domovina, ki jo ljubijo s solzami kakor Gregorčič. Oh, kakšna sreča zame, da vas imam čast poznati.“

„O premilostna, saj veste, da je posebno veselje naš umetnikov, ako najdemo razumevanje med občinstvom. Tako n. pr. sem jaz s svojo sliko, ki jo prodajam — —“

„Oh, gospod, nikar tako ne govorite! Bom že jaz vse uredila, vi ste preidealni. Ali slišite, nekaj bi vas prosila: ali bi mi zamerili, če bi vas sedajle povabila na malo južino? Kaj ne, da ne, gospod slikar? Prosim —“

„Ni potreba, ni potreba,“ se je branil slikar, v mislih pa je želel, da bi le hitro prinesla gospa iz kuhinje magari celo tele.

„Le nikar se ne branite, takile umetniki ste tako idealni ljudje, da živite od samega navdušenja in ljubezni do uboge domovine. Le malo počakajte, sem takoj nazaj.“

Slikar — da ne pozabim, Puci je njegovo ime — torej slikar Puci je stopil pred zrcalo in se zasmejal samemu sebi in se nagovoril:

„No, ali si zadovoljen z menoj? Najprej boš dobro jedel in potem boš dobro prodal. Tako se govori.“

V tem se je gospa vrnila. Pogrnila je mizo in postavila pred slikarja: kupico vode, majčkeno skodelico kave in košček rumenega kruha.

Sapramiš, je dejal slikar. To pa to! To bo pojedina! Le ne vem, kako bom vse to zmožel.

„Le vzemite, gospod Puci, kaj ne, saj ste gospod Puci? Vam se zdi gotovo neprimerno, da vas silim z jedjo, ali ne zamerite! Temu se morate odvaditi, da bi ničesar ne jedli. Tega ne smete delati, res ne“, — je govorila Gromova gospa in se gladila po trebuščku.

Medtem je lačni slikar napravil požirek iz skodelice, in je bila prazna, dvakrat je vgriznil kruhek, in ga ni bilo.

„Da, da, gospa, taka je. Ali vam pokažem sliko?“ je opozoril gospo, ki se je zagledala v Gregorčičevo sliko na steni.

„O, nikar se ne trudite, gospod slikar. Le še vzemite, kaj bi puščali,“ je ponujala gospa. Slikar je pogledal še enkrat v skodelico in povsod po mizi. Pa ni bilo ničesar razen kupice vode.

„Bom že,“ je dejal potlej pokorno in se tiho zasmejal. — Ta gospa je zares idealna. Z južino se je izkazala izvrstno.

„Kaj mislite, gospa, kje bi prodal svojo sliko,“ je začel že bolj previdno, ker se mu je zdela sumljiva gospejina dobrotljivost, odkar je preizkusil njeno gostoljubnost.

„Oh, gospod Puci, nikar se ne ukvarjajte s tem, to bom že jaz vse poskrbela,“ je rekla gospa. „No, hvala Bogu, vendar ste vse vzeli s krožnika. Bala sem se že, da vam ne pojde v slast.“

„Res, gospa, včasih človek ne more jesti, se je šalil slikar. „Posebno, ako nima,“ je še pristavil in pogledal usmiljeno gospo in se zopet začudil, odkod je tako debela, ako samo iz takšnih skodelic kavo pije in je kruhek v tako majhnih koščkih.“

„Oh, res je, res, slikarji ste ubožčki, ali samo nikar ne obupajte. A zanesite se na domovino, stoterno bo poplačana vaša ljubezen do nje.“

Slikar je kimal z glavo, zopet zatopljen vase, pravcata podoba naše klavnosti.

Bahun :

Stara ljubezen.

Šla je pomlad in poletje —
kdo, devojka, pojde z mano,
s trudnim, neveselim možem,
čez jesensko to poljano?

Kar imel sem mladih žarkov,
pesmi, cvetja in radosti,
vse oddal sem v zlatem maju,
v rosni, žametni mladosti.

In petična je devica
že hotela moja biti —
ajd, ti si tako neznano
lepa, da se moram skriti.

Res, da ni pri njej lepote,
pa je drugo, primaruha —
sit sem lepih idealov,
a sem žejen, lačen kruha.

Saj me časih še pogleda,
ljubeznivo se nasmeje,
in zdaj čutim, da se vanjo
bom zaljubil še brez meje.

Kar je bilo, je za mano,
zdaj drugačne pesmi pojem —
in sinoči brez večerje
to sem sklenil v srcu svojem:

Lepa ali pa nelepa —
kar naravnost k njej bi skočil:
Bodi moja, bodi moja —
in takoj bi jo poročil.

Zaplenjeno!